

Ett odesdigert arf.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Det undrar jag inte på, sade Olga med samma ihåliga, onaturliga röst som förut. Det undrar jag inte alls på. Kan någon sin en mördare se sitt offers närmasse i ansiktet? Då skall hon åtminstone vara bra förhårdad. Kan han ens vistas i samma rum som den döde? Skall han inte tycka, att den mördade får lifigen och reser sig upp för att ställa honom till svars för hans brott?

— Olga, Olga, hvad är det du säger, är du från dina sinnen. utropade Hilda, som var förskräckt, både öfver systemens utseende och hennes vilda ord.

— Från mina sinnen? Nej, jag skall tvärtom säga dig, att jag är den enda här i huset, som har mitt sunda förnuft i behåll — den enda. Jag säger, att Harold Rode har mördat min bror — att han försunnat sina plikter emot honom! Att han han har lämnat honom ensam en hel kväll under det han gjorde Hilda sin kur. Och som han själf sade, var Edward frisk och kry, när en gick. En timme efter sedan han kommit hem, eller hur lång tid det nu kunde vara, tillkännager han, att Edward dött. Hvem kan bevisa — hvem kan bevisa, säger, att Edward själf tagit kloralen, att inte någon gifvit honom den för att få honom ur världen och på det sättet snarast möjligt komma åt hans pengar? Ja, jag säger rent ut — hvem dödade honom?

— Hur vågar du säga något dylikt, ropade Hilda uppflammande. Doktor Blank, ni vet, att det inte är sanning — att det inte kan vara sanning. Harold skulle inte kunna begå något så förfärligt, som Olga anklagar honom för.

— Nej, mitt kära barn, sade doktorn, det är fullkomligt säkert, lugna er. En sådan ur luttan gripen anklagelse kan inte hålla stånd ens ett ögonblick. Att er stackars bror själf afhände sig lifvet, är utom allt tvifvel. Den ende, som skarpt kan klandras härvidlag, är Smith, som lät gifvit stå framme. Men att akilaga Harold för något, som han så påtagligt är uttan skuld i, blir nästan löjligt. Ingen som känner hans redbara, bottenarlige och goda karaktär, kan lyssna till en sådan arekränkande beskyllning. Fröken Olga, ni är utom er! Detta har varit ett alldeles för hårdt slag för er; men ni gör det inte lättare genom att framlunga falska anklagelser emot den man, hvilken exemplariskt värdet er bror. Doktor O. linder tänker så högt om Harold, att han utan betänkande erjudit honom en synnerligen framstående och ansvarfull plats, såsom den lakare han sakrast kunde rekommendera.

— Ja, jag vet, inföll Hilda lifligt, Harold berättade mig just om det i går kväll.

— När ni stodo därnere under balkongen och pratade, sade Olga, jag satt uppe och hörde er. Ni talade om Edwards död också, och hur bra ni båda skulle få det, när han väl vore borta. Ja, ni visste hvad som skulle komma, ni båda, fast ni nu låtsas vara så förvånade. Det passar utmärkt just till

bröllopet det här, inte sant. Men ni skola aldrig få hvarandra! Ingen präst vill viga en flicka med hennes brors mördare.

— Olga, Olga, utbrast Hilda, mörkröd af harm, hur kan du narra så. Vi talade inte om Edwards död, eller om vi gjorde det var det inte alls som du framställer det. Harold sade, att han troligen skulle öfverleva oss, och — — — Doktor Blank såg öfverraskad från den ena till den andra af systerna.

— Är det sant, frågade han Hilda allvarligt, afhandlade ni verkligen det ämnet?

— Vi afhandlade det inte, började den unga flickan, men Olga afbröt henne:

— Jo, det gjorde de. Du ljuger, Hilda, sade hon flentligt. Hilda har ofta spekulerat på de fördelar, hon enligt pappas testamente har af Edwards och min död. Och hvad kunde vara bekvämare just nu? Hon och hennes fine doktor ha kommit öfverens om att gifva sig, men de hade inte några medel, förrän min stackars bror var undanröjd genom doktors eget förvållande, hör ni, att jag säger det! Då kunde de komma åt hans pengar. Ack, om pappa hade förutsett detta!

— Fröken Marshall, jag kan inte tillåta er att uttala olika anklagelser, sade doktor Blank strängt, ni vet inte, hvad ni säger. Huruvida Hilda kommer att draga någon fördel af denna olycks händelse eller inte, har min vän Rode bestämt ingen del i den. Det är minst sagt ett löjligt anslagande. Ni kunde lika väl säga, att ni själf gjort det.

— Att jag själf gjort det, utropade Olga flämtande, och hennes ansikte blef en sekund blodrött. Hon höjde armarna och med ett skrik föll hon afsvimnad till golvet.

NIONDE KAPITLET.

Inför domstolen.

Fru Marshall och Hilda blefvo häftigt uppskrämda, men doktor Blank försäkrade dem, att det var endast hvad han väntat af en person med Olgas karaktär.

— Det är otvifvelaktigt, sade han, att brodern var det käraste hon ägde, och jag visste, att under rättelsen om hans död skulle vara ett förfärligt slag för henne, isynnerhet det sorgliga faktum, att han själf varit orsak till sitt slut. Håll hennes huvud ett ögonblick, fru Marshall, och ni, Hilda, skaffa mig ett glas vatten. Så snart hon återfår medvetandet, ska vi laga, att hon blir uppbruten på sitt rum och kommer till sängs, och när hon får riktigt hvilat ut, blir hon nog bättre.

De lydde hans ordinationer och efter att ha gifvit henne litet nervdroppar, sade han till att hon skulle vara fullt ostörd för de närmaste timmarna.

— Sanningen att säga, yttrade han till fru Marshall, är jag rätt glad öfver, att de här inträffat. Jag ville inte gärna, att hon skulle vara närvarande vid undersökningen. Det kommer att bli en tillräckligt obehaglig affär ändå för min stackars vän Rode.

— När skall undersökningen äga rum? frågade fru Marshall.

— I morgon, om det kan ordnas så, och sedan antar jag, ni vill, att den döde skall föras hem och

begravningen ske härifrån. Skall jag ordna den saken?

— Ja det vore bra snallt af doktorn, svarade fru Marshall, men jag tycker att hvarken Olga eller någon annan af familj bör vara närvarande vid undersökningen.

Hilda och modern sågo på hvarandra, när doktor Blank afstignat sig och samma tanke behärskade dem båda.

— Om Olga får i sitt huvud, att hon vill fara till Isleworth, skall hon också göra det trots alla våra föreställningar, anmärkte Hilda.

— Jag tror, att hon är alldeles för svag att fara, åtminstone i dag svarade fru Marshall. Slaget måtte verkligen för ett ögonblick om-töcknat hennes förstånd.

— Det är jag inte säker på, sade Hilda, som alltmant var röd af förtrytelse öfver de anklagelser, hvilka riktats mot hennes fastman. Olga är tydligen så svartsjuk på Harold och mig, att hon kunde vara i stånd till hvad som helst för att få oss skilda. Jag kan aldrig glömma eller förlåta henne det.

— Sag inte så, kära Hilda, förmanade fru Marshall, jag vet, hur svårt det är att val bära en tung sorg, och kom ihåg; hur uppskakat Olga var nyss.

— Ja, mamma lilla, du är alltid mera deltagande och snällare än jag, och jag kan inte se saken på samma sätt, åtminstone inte nu.

Hilda brast ut i gråt. Modern gjorde allt, som stod i hennes förmåga för att lugna den unga flickan. När Hilda sedan skrivit en liten biljett till Harold med de varmaste uttryck af sitt deltagande öfver hans stora präfnings, och på samma gång förklarade, hur oinskränkt förtroende hon hyste till hans oskuld, gick hon upp till system för att hjälpa till att värda henne. Olga var ingen tacksam patient. Hon upprepviserligen icke sina anklagelser mot Rode, men hon vägrade att svara på alla frågor beträffande hennes hälsotillstånd.

Hon låg med huvudet nedborrad i kuddarna, tyst och tvarsamt nekade bestämt vare sig att äta eller dricka. Fru Marshall trodde att hon var så uppskakat af svinningsanfallet, att hon icke erinrade sig, hvad som hänt, men Hilda tog det för envishet och motvilja för allt deltagande. Båda hoppades de, att tanken på en likbesittning aldrig aldrig hade fallit Olga in.

Emellertid hade doktor Blank ordnat så att myndigheterna kunde ingripa redan följande morgon. När undersökningen i Harold's hem var avslutad, blef den unge doktorn själf den förste, hvilken framkallades för att sätta vittnesmål.

— Doktor Rode, började domaren, den sinnessjuka var ju lämnad i er vård.

— Ja, sade Harold.

— Vill ni uppgifva inför rätten, hvad som tilldrog sig aftenen den fjärde juni.

— Jag hade ett ärende till staden och lämnade herr Marshall i hans vanliga vaktares, Smiths, vård. Jag lämnade mitt ghem vid sextiden och återvände klockan elfva, då jag genast gick upp till min patient, hvilken jag fann död. Han hade då varit död tre eller fyra timmar. Dödsorsaken är bekant. Det var en för stark dosis kloral, men hur han fått den, är mig omöjligt att säga.

— Brukar ni i allmänhet vara borta från era patienter fem timmer i sträck? frågade domaren.

— Nej, inte i regeln, men jag skulle i så fall anse det tillräckligt, att jag lämnade dem i en pålitlig tjänares vård.

— Trodde ni, att Smith var en sådan?

— Ja, med full öfvertygelse.

— Jag tror, att ni anses som en skicklig lakare för sinnessjuka, doktor Rode?

— Jag har haft ganska mycken praktik.

— Ni har naturligtvis intyg på, att ni får ha sinnessjuka i ert hem?

— Nej, det har jag inte. Jag ansåg inte det nödvändigt, då herr Marshall kom till mig mera i egenskap af vän. Det var doktor Blank, en gammal vän till familjen, som bad mig taga hand om den unge mannen en tid.

Han kunde knappast anses sinnerrubbad — endast behärskad af vissa fixa ideer.

— Erhöll ni icke pengar, för att ni värdade honom?

— Jo, annars skulle jag inte ha kunnat haft honom.

— Nur mycket fick ni?

— Femhundra pund om året.

— Och ändå ansåg ni honom icke som en verklig patient! Jag tycker, att en dylik summa talar för det. Hur länge hade ni honom?

— Omkring tre månader.

Och under den tiden var hans hälsa god!

— Förträfflig. Han föreföll att på allt sätt ha repat sig. Jag hoppades att inom kort kunna få sända honom tillbaka till hans slaktningar.

— Och ni ansåg er äga rätt att lämna ut hans medikamenter till en tjänare? Ni brukade icke ens själf räkna kloraldröpparna?

— Jo, i allmänhet gjorde jag det, men lika ofta lät jag Smith göra det. Jag hade ett viktigt ärende och ansåg, att jag kunde lita på honom.

— Med det resultat, att er patient eller vän eller hvad ni behagar kalla herr Marshall, dog.

— Ja, olyckligtvis.

— Nåväl, doktor Rohde, ett faktum är graverande för er, och det är, att ni haft en sinnessrubbad i ert hem utan att begära tillstånd.

Harold drog sig tillbaka förödmjukad af domarens sista anmärkning, och doktor Blank intog hans plats.

Hans ifver att frikalla sin unge vän från allt klander, och den entusiasmen, med hvilken han talade, gjorde dock ingen invärkan på rätten, icke ens när han nämde, att Harold var mycket fast vid Edward Marshalls familj och att denne fullt och fast litade på honom.

Domaren kallade in Harold igen och fortsatte sitt förhör. Han hade fått en nysynpunkt.

— Doktor Rohde, hvilket ärende var det, som kallade er bort från er patient?

— Huvudsakligast ett viktigt besök i herr Marshalls hem. Jag är förlöfvad med hans styfsyster.

Smith blef inkallad och trädde blek och darrande inför skranket. Han var säker på Nelly, husjungfrun; hon tyckte om honom och han kände tillräckligt många af kokerskans snedsprång, för att vara öfvertygad om, att icke heller hon vägrade vittna emot honom. Men för fröken Marshall var han dödligt förskräckt.

— Om de fråga dig direkt är

du tvungen att tala om, att fröken Marshall var hos oss i går kväll, sade han till Nelli, men du såg inte, att hon mötte mig, så det vet du ingenting om, begriper du. Sedan låter du mig själf sköta saken. Och om så allting går lyckligt och väl, kan jag bli min egen herre, ser du Nelly, och då vet du nog, hvem som blir fru i huset.

— Detta had Smith svurit på, när han lämnade Nelli.

— Var god och kom ihåg, herr Smith, att här gäller det att tala sanning och ingenting annat, sade domaren. Mins ni allt, som tilldrog sig på aftenen den 4 juni?

— Ja, herr domare. Min hustru sade åt mig att gå in i hans arbetsrum och blanda till herr Marshalls sömndryck, och det gjorde jag också, men som det inte fanns något vatten där, tog jag flaskan med dropparne med mig in i mitt rum.

Och detta rum gränsar till den affidens?

— Ja, herr domare, och jag ställde flaskan i fönstret bakom gardinen, för där trodde jag att den skulle stå säkert, för herr Marshall brukade aldrig gå in i mitt rum. Och så gaf jag honom hans medicin eftersom han var litet orolig och lämnade honom, så att han skulle få sova i fred.

— Gick ifrån honom, menar ni, — ut och roade er — ni brydde er inte om, hvad er patient tog sig till.

— Jo då, herr domare. Jag satt i mitt rum och lämnade honom inte ett ögonblick ur sikte, — det vill säga, jag var åtminstone inte längre borta än att jag skulle ha hört, om han ropat på mig.

— Hur fick han då kloralen?

— Ja, se det vet jag lika litet som det barn, hvilket är födt i natt. Jag satt vid mitt öppna fönster och rökte litet grand, och vid halftio tiden blef jag sömnig, så jag gick och lade mig. Och då var den stackars herr alldeles lugn, det kan jag svära på.

— Men doktor Rode har sagt oss, att när han kom hem klockan elfva. Hur stämmer er berättelse med det? Hur kan han ha tagit medicinen utan att ni sett det, om ni inte lämnade ert rum på hela tiden?

— Det vet jag inte, herr domare, men jag talar sanning.

— Vagnade ni in'te, förrän doktorn kom hem klockan elfva.

— Nej, herr domare, inte förrän han skakade mig, se, jag väfvare mycket tungt. Doktorn vävte, som sagt, uppmig och skrek: "Hvad vill det här säga? Herr Marshall är död!" Och det var han verkligen, så död som han gärna kunde vara.

— Och ni lämnade honom icke ett ögonblick under hela tiden, säger ni?

— Ja, herr domare, det säger jag. Det säger jag jag. Det går ju an att fråga det andra tjänstfolket.

— I alla händelser, er berättelse må nu vara falsk eller sann, så förtjänar ni en sträng skrapa för att ni utan lof tog kloralflaskan med er in i ert rum. Det är ändå er olydnad, som varit orsak till olyckshändelsen. Kalla hit Nelli Stone.

Den vackra Nelli kom, helt förbryllad öfver sin roll som vittne, men fast besluten att i öke, genom något prat bredvid mun låta den utlofvade frutiteln gå sig ur händerna.

(Forts.)